

— Die van Aalst zijn de echte. Deze kerel zal ik dus het eerst verzekeren. Waar is hij?

— Op de wagen.

— Gekwetst?

— Ja.

— Toch niet dodelijk?

— Neen, aan zijn been, een kogelwonde.

— Ik vreesde reeds, dat we hem niet meer zouden kunnen uithoren en zulks ware jammer.

— Wees gerust! Hij is goed bij zijn zinnen.

— Hebt ge hem reeds ondervraagd?

— Neen, hij scheldt ieder uit, die hem nadert.

— Dat zal hij wel spoedig afleren! Maar hoe weet ge dan, dat hij een trawant van de beruchte roverkapitein is? vroeg de overste.

— De Zigeuners hebben hem verraden.

— We zullen een verslag opstellen van het gebeurde en daarna de gevangenen medevoeren. Ge kunt de doden naar het lijkenhuis doen brengen.

— Ik zal daartoe de bevelen geven. Volg mij naar het wethuis, heer overste.

De aanvoerder steeg af, gaf zijn paard aan een soldaat over, en begaf zich met de burgemeester naar een klein gebouw, het wethuis.

Toen er licht ontstoken was en papier gereed lag, zei de overste:

— Breng allereerst dat bendelid hier!

Twee dorpelingen en de veldwachter droegen de gewonde binnen en zetten hem in een zetel.

— Uw naam? vroeg de burgemeester.

— Doe geen moeite om mij te ondervragen, ik antwoord toch niet! riep de rover met een geweldige vloek.

— Uw naam? herhaalde het dorpschoofd.

De gevangene braakte verwensingen, schold de heren en de dorpelingen uit voor alles wat lelijk was en weigerde een inlichting te geven.

— Laat maar, sprak de overste tot de burgemeester, de pijnbank zal hem wel gewilliger maken. Veldwachter, breng hem weg en geef hem aan mijn mannen over. Zeg, dat ze hem op een paard binden.

De bandiet ging geweldig te keer, doch enige ogenblikken later was hij stevig op de rug van een ros vastgesnoerd.

Thans stonden de twee Zigeuners voor de burgemeester. Ze bezwoeren hun onschuld, verzekerden bij hoog en laag dat ze eerlijk waren en treffelijk aan de kost geraakten.

Gewillig gaven ze hun namen op, benevens die van hun gedode hoofdman.

— In orde, zei de overste, het papier ondertekenende. We keren naar de stad terug en voeren al die schavuiten mee. De doden kunt ge laten begraven. 't Zijn heidens en of ze familie hebben, ja dan neen,

hoe ze heten en hoe oud ze zijn, daarvan moeten wij ons niets aantrekken. Zoek maar een verloren hoekje op het kerkhof uit.

— Vervolgt ge de ontvluchten nog? vroeg de burgemeester.

— Dat ware nutteloos. De hellewichten zijn natuurlijk reeds verre van hier. Gelast de boer, op wiens wagen de gewonden zijn, ons met zijn voertuig naar de stad te volgen. Weigert hij, dan dwing ik hem in naam der wet.

Een half uur later was Denterghem in rust.

**
*

De volgende dag werden de doden zonder de minste plechtigheid begraven.

Zigeuners werden immer zo diep veracht, dat de dorpelingen zelfs de lijken dier ongelukkigen nog niet konden met rust laten.

De lichamen werden zonder kist, zonder 't minste omhulsel in een gemeenschappelijke kuil geborgen achter het kerkhof, waar slechts distels en doornen groeiden en welk plekje door elk geschuwd was.

De gekwetste dorpelingen genazen spoedig van hun wonden, behalve de veldwachter die gedurende enige maanden zijn arm in een band moest dragen.

Maar daar alle parochianen zijn moed roemden, stapte hij altijd fier door het dorp en sprak dikwijls en gaarne over de strijd met de Egyptenaars.

TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

TE MECHELEN.

De twee geduchtsten der bende, Jan De Lichte en IJzeren Simon, waren dus naar Mechelen gereisd, waar de eerste inlichtingen wilde inwinnen over zijn vrouw.

In de herberg der verheelster vernam hij, dat Mie naar Brussel vertrokken was en zich vrij en wel met haar lot van verlaten echtgenote scheen verzoend te hebben.

— Wat nu? vroeg Simon, toen beide rovers, in de avond als buitenlieden vermoed, op de straat wandelden. Gaat gij haar tot Brussel achterna?

— Neen, in de hoofdstad waag ik mij niet. Ik beken, dat ik niet meer zo stout als vroeger ben.

— Onlangs te Deinze zou men dat toch niet gezegd hebben, weervoer Simon, doelende op de wraakneming van de kapitein in de woning van de baljuw.

— Och, 't ene ogenblik deins ik voor 't kleinste gevaar terug en

't volgend zou ik recht naar mijn dood lopen. Een mens is niet altijd gelijk. En soms, lach mij niet uit, soms beklaag ik mijn ongelukkige geboorte.

— Uw ongelukkige geboorte? herhaalde de ander op een toon van hevige verbazing.

— Ik meen het, Simon.

— Ja, ik ware ook liever de zoon van een schatrijke degensleper geweest, zelfs zijn dochter als 't niet anders kon, maar men heeft mij in een houten wieg gelegd.

— Zo bedoel ik het niet.

— Maar verklaar u dan nader. Ge spreekt in raadselen.

— Wel, ik betreur het soms, dat mijn ouders zo slecht waren en mij de boosheid met de paplepel ingaven. Ja, ik heb de ondeugd ingezogen.

— Ik wil de opmerkzaamheid der mensen niet op ons trekken. Anders barstte ik in een luide lach los. Wel, wel, Jan De Lichte is een berouwvol zondaar. Zie, daar staat een kerk. Zoudt ge de biechtvader niet eens gaan spreken?

— Spot niet, Simon. Ik herhaal, dat ik ook op dit ogenblik mijn leven betreur. Zie die mensen, ze leven tevreden en gerust, ze gaan waar ze willen, mogen ieder onder de ogen komen. Wij lopen als met de dood in 't hart.

— Maar, kapitein, wordt ge gek?

— Neen, ik spreek in volle ernst. Wij hebben, ons leven lang, gestolen, geroofd, vermoord, onder en boven de wet gestaan, alle voorschriften overtreden. Hoever zijn we geraakt? Straks brengen ze ons op het schavot. Ons einde zal verschrikkelijk zijn.

— 't Is of er een boeteprediker bezig is.

— 'k Vrees dat die mensen maar al te zeer de waarheid zeggen, Simon.

— Allo, gaat ge die onzin haast achterwege laten? Wees redelijk! Is dat de man die gisteravond nog een onwillige gezel naar de andere wereld zond? Zo moet ge Donderdagavond in de vergadering spreken.

— 'k Weet het, soms schijnt het of ik een duivel in mij heb, of beter, 't schijnt niet, maar 't is zo.

— Is dat nu de kapitein, die tot 't laatste toe zijn bende wil beschermen? Hoor eens, Jan, als ge zo voortklapt, scheiden onze wegen hier. Dan trek ik 't land uit, want met zo'n baas hangen wij morgen aan de galg.

— 't Zal misschien beteren, maar voor 't ogenblik heb ik geen greintje moed. 't Is of de mensen op mijn gelaat lezen, dat ik een misdadiger ben.

— Roep het uit, vertel aan 't gerecht wie ge zijt. Ge zult geheel Mechelen op de been brengen. De priesters zullen u ook bezoeken en ge kunt dan biechten tot de beul u de strop over de nek werpt.

Simon was ontstemd.

— Laten wij maar onmiddellijk de stad verlaten, zei hij. 'k Had gehoopt, dat we deze nacht nog een stukje zouden uithalen, maar als 't zo is, moeten we enkel in een strohoop kruipen en een slaapje doen.

De rovers begaven zich in een herberg, want De Lichte had dorst. Ze gingen aan een tafeltje zitten.

Plotseling werd de bandietenhoofdman opgeschrikt door het noemen van zijn naam.

Een vijftal burgers waren over hem aan 't spreken, weinig vermoedende dat de man, die hun belangstelling zo opgewekt had, in hun nabijheid zat.

De beide schelmen luisterden naar het volgende gesprek:

« — Kasper, wat ge ook zeggen moogt, ik houd het er bij, dat De Lichte voor 't gerecht een te rappe vogel is. Ge kent die geschiedenis te Deinze. Als hij geen rover was, ieder zou hem bewonderen.

« — Ik bewonder hem toch, al is hij een bandiet. Zo'n geslepen vos, zo'n sluwe gast, die de politie bespot, die altijd een uitweg vindt!

« — Maar men heeft reeds leden zijner bende achter de grendels, nietwaar?

« — Ja, enigen, maar wat baat het, zolang de baas nog op vrije voeten loopt? En die laat zich niet vangen, geloof dat maar. Of raakt hij al eens in 't kot, wip, enige uren later is hij buiten, en niemand weet hoe.

« — De boeren zeggen, dat hij met toverij omgaat.

« — Toverij! Sluwheid, slimheid, snelheid, al wat ge wilt, maar duivelskunst komt hier niet te pas.

« — Ik zou hem wel eens willen zien. »

— Simon, ga buiten en wacht mij op straat, fluisterde De Lichte zijn gezelschap in 't oor.

Deze gehoorzaamde onmiddellijk. De bandietenkapitein stond op, stapte vlak voor de laatste spreker en zei zacht:

— Ge zoudt De Lichte willen zien? Hij staat hier voor u. Volg me niet, of deze nacht zijt gij een man des doods.

Eer de burger van zijn verrassing bekomen was, renden de twee schelmen reeds de poort uit.

— Wat zei die kerel? riepen de andere herbergbezoekers.

De Mechelaar scheen nog niet in staat een woord uit te brengen.

— Maar spreek dan toch!

— Heeft hij uw dood voorspeld?

— Of u de spraak ontnomen?

Zo klonk het hem spottend tegen.

— Jan... Jan... die kerel was Jan De Lichte! stamelde hij eindelijk.

Allen sprongen op.

— Jan De Lichte! herhaalden zij.

— Hij zei het mij toch! En waarom zou hij dan met zijn makker zo snel weggelopen zijn?

— Kom, wij volgen hen en roepen de wacht op! schreeuwde er een opgewonden.

— Vooruit, 't gerecht moet verwittigd worden!

— Ik verzet geen stap. Anders komt hij mij deze nacht vermoorden, zoals hij bedreigd heeft.

— Hij kent u immers niet?

— Hij weet alles en deinst voor niets terug. Vrienden, blijft zitten en gebaart van niets!

Maar dat was te veel gevraagd.

Een half uur later stonden troepjes burgers het zonderlinge nieuws te bespreken. De politie zocht de stad af.

Ondertussen wandelden de twee schelmen gerust op de baan naar Dendermonde.

— Ik begrijp u niet, zei Simon. Eerst klaagt en kermt ge als een boetepleger en een kwartier later waagt ge uw leven voor niets.

— Och, 't is al gedaan met die flauwhartigheid, gezel! Zodra ik die herbergklanten bezig hoorde, veranderde ik. Ze streelden mijn ijdelheid en beurden mijn moed op. Denk niet meer aan die prietpraat van daar straks. Nu ben ik weer Jan De Lichte, kapitein der bende! Neen, ik vrees het gerecht niet!

— Nu weer niet te overmoedig. Laten we maar benen maken!

— Waarom?

— Wel, de Mechelse soldaten zullen ons achtervolgen.

— Eerst zoeken ze de stad af.

— Ze zullen 't ene doen en 't ander niet nalaten. De poortwachters worden natuurlijk ondervraagd.

— Ik weet raad. Daar staat een grote hoeve, zei de hoofdman.

— Wat wilt ge dan?

— Daar houden ze paarden.

— Paarden stelen?

— Natuurlijk! Volg mij maar en vertrouw op uw baas, die wel eens kinderachtig, maar in de grond van zijn hart moedig en dapper is.

— Wees voorzichtig!

— Stel u gerust!

Beide schurken trokken onbeschroomd de hoevepoort door.

— Baas, verkoopt ge paarden? vroeg De Lichte aan een man, die bij het hek stond.

— 't Is nu geen uur om zaken te doen, gromde de landman ontevreden. 't Is avond!

— En ik zeg, dat we wel zaken zullen doen.

— Maak u voort, of 'k roep mijn knecht.

— Laat mij uw paarden zien.

— Neen, hernam de boer, maar op een toon die duidelijk vrees verried. Ga heen, zeg ik u, want er is werkvolk op de hoeve!

De kapitein trok zijn mes en Simon dreigde met een pistool.

- Een kreet, zei de eerste, en ge zijt dood!
- Maar wat wilt ge? vroeg de ongelukkige angstig.
- Paarden kopen en rap, hoort ge!
- Ik ben de baas niet.
- Wie zijt ge dan?
- De knecht.
- Waar is uw meester?
- In huis. Hij zit aan tafel met vier werklieden.
- Ik sta er wel tien, want ik ben Jan De Lichte.
- De bedreigde wankelde op zijn benen van schrik en angst.
- Ach, dood mij niet! kermde hij.

Het drielal stond nabij de hofpoort, waar de knecht juist de zonderlinge bezoekers ontmoet had, toen hij wat laat van de akker huiswaarts keerde.

— Zwijg! gebod de kapitein. 't Is donker, ge kunt ons ongezien achter de schuur geleiden. De paarden lopen daar in de boomgaard, nietwaar?

— Ja... ach...

— Zwijg, zeg ik u! Zoek ons twee felle dravers uit. Kort en goed, gehoorzaam of ge leeft geen minuut meer!

Zonder zich te durven verzetten, gehoorzaamde de knecht.

Bij de dieren aangekomen, zei hij:

— 't Zal zo gemakkelijk niet gaan om de paarden te vangen.

— Rep u! We wachten u hier, maar houden u in 't oog. Onze schoten zijn zeker, hoor!

Plotseling kwamen talrijke ruiters de hoeve oprennen.

— De soldaten! riep Simon ontsteld.

— Vluchten! kreet De Lichte.

De bandieten snelden ijlings heen.

't Dienstvolk was verwonderd uit de woning gelopen.

— Soldaten! klonk het als uit één mond.

— We zoeken Jan De Lichte en nog een rover, zei de overste der krijgslieden.

— Jan De Lichte! Jan De Lichte! schreeuwde men verschrikt.

— Hij is hier geweest! riep de knecht, die, nog over al zijn leden bevende, uit de boomgaard toesnelde.

— Waar zijn de boeven? vroeg de overste driftig.

— Gevlucht langs het elzenbosje! Ze wilden mij dwingen paarden uit de weide te halen.

— Maar, Dries, waarom hebt ge niet geroepen? vroeg de boer.

— Wel, omdat zij met een mes en pistool dreigden.

— Ze hebben de paarden toch niet mee?

— Neen, want...

— Spreek daar straks over! tierde de hoofdman der soldaten.

Allo, wijs de richting waarin de rovers gevlucht zijn!

Dries vergezelde de krijgslieden een eindweegs en keerde toen.

Godfried vertelde het bezoek van Raymond (Blz. 573)

haastig terug, om lang en breed over zijn avontuur uit te weiden.

De soldaten zochten de ganse omtrek af, maar vruchteloos. Er viel geen spoor meer van de rovers te bekenen. Ontstemd keerde de overste met zijn mannen naar Mechelen terug.

— We kunnen nu gerust gaan slapen, zei de boer. De fielten zijn of gevangen, of reeds verre van hier. Ik hoop het eerste. Die De Lichte is toch stout, dat moet gezegd worden.

**

't Was rond middernacht, toen uit elk der twee holle knotwilgen aan de boord van de weide, op twintig stappen van de schuur, een man gekropen kwam.

— 't Is veilig! fluisterde De Lichte. Ze zullen al terug naar Mechelen wezen.

— We zijn nauwelijks de dans ontsprongen, sprak Simon.

— Maar toch ontsprongen, nauw of wijd, dat blijft gelijk! En nu zullen wij een paard vangen. De boer zal morgen een rare snuit trekken.

't Was niet gemakkelijk om twee paarden beet te krijgen. Eindelijk gelukte het toch.

— En nu de boer nog een poets gespeeld, hernam de bandietenkapitein.

— Begint ge weer? Ik heb de hete adem van een soldatenpaard gevoeld; om voor de tweede keer mijn vel te wagen, ik dank u, baas.

— Wacht dan even op mij.

— Die dwaaskop! gromde Simon, terwijl zijn gezel het paard naar de deur der woning leidde.

Daar gekomen, klopte De Lichte luid aan.

Enige tijd later hoorde hij gerucht in de gang.

— Wie is daar? vroeg de landbouwer, echter zonder open te doen.

— Jan De Lichte. Ik trek er van door en heb twee paarden geleend. Ik zal wel vergeten ze terug te zenden, dus verwacht ze maar niet al te stellig. Goede nacht!

De boer slaakte een gil van schrik. Weldra stonden ook de knechten in de gang. Ze gingen gewapend naar buiten. Alles was stil.

— Ze zijn weg, zei de boer. Ach, dit avontuur kost me dan toch twee paarden. De schelmen zijn dus niet gevangen.

— Ze moeten zich in de nabijheid verborgen hebben, meende Dries. Baas, baas, door de duisternis kon ik 't gelaat van De Lichte niet onderscheiden. Maar zijn ogen blonken als vuurbollen. Die blik vergeet ik nooit. Ik heb nu nog geen oog gesloten. Zwijg van die rovers!

De volgende morgen miste de boer twee goede paarden. Hij spoedde zich naar Mechelen, om 't gerecht in kennis te stellen van deze roof.

De overste der soldaten werd berispt, omdat hij zijn onderzoek niet ernstig gedaan had. En of de krijgsman bij hoog en laag bezwoer, dat geen struik onbespied gebleven was, men geloofde hem niet. Weer werd een bende uitgezonden om de misdadigers op te sporen. Doch ook deze kwam onverrichter zake te Mechelen terug. Alleen hadden ze vernomen, dat die nacht in een kleine hoeve tegen Dendermonde ingebroken was.

EEN EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

HET PLAN.

Een afgevaardigde van 't gerecht uit Aalst was op Godfried's verzoek naar het kasteel van van Meerdal gekomen.

De graaf ontving hem minzaam op de drempel zijner woning.

— Mijnheer Duval? geloof ik, zei hij buigend.

— Ja, heer graaf. 't Politiehoofd heeft mij herwaarts gezonden, antwoordde de bezoeker, een klein manneke, maar wiens gelaat van schranderheid en vernuft getuigde.

— Kom binnen, mijnheer Duval. Ik heb u over een ernstige zaak te spreken. Wil mij volgen naar mijn bijzonder vertrek.

Weldra zaten beide heren in een gemakkelijke zetel.

— De rovers huizen in deze streek, zo begon van Meerdal het onderhoud.

— We hebben zulks vernomen.

— Ik ken hun verblijfplaats.

— Wat zegt ge! Maar, heer graaf, dan kunnen wij in een slag de bandieten onschadelijk maken, zo tenminste hun kapitein ook aanwezig is!

— Ja, De Lichte is naar hier teruggekeerd.

— En hoe komt ge aan die zo gewichtige inlichtingen, als ik u vragen mag?

Godfried vertelde het bezoek van Raymond.

— Kunt ge die jongeling vertrouwen? vroeg Duval nadat hij steeds met klimmende belangstelling geluisterd had. Die De Lichte is buitengewoon vindingrijk op 't gebied van listen en lagen.

— Ik heb met de portier van 't zinnelozengezicht gesproken. Die knaap, Raymond Ammens, is er werkelijk geweest en heeft zijn voornemen te kennen gegeven om zich aan 't gerecht aan te melden. Dat hij dit niet gedaan heeft, is op mijn raad.

— En ge hebt wel gehandeld! Met de hulp van de jongeling kunnen we misschien de voornaamste benedeleden in handen krijgen.

— Zo dacht ik ook. Moest Raymond zich zelf overgeleverd hebben aan de politie, 't gerucht er van zou natuurlijk ook De Lichte

bereiken en de bandietenkapitein ware weggebleven.

— Dus die knaap is naar zijn hol teruggekeerd?

— Ja. Maar wat nu?

— Wat stelt ge voor, heer graaf?

— Er zijn twee wegen. Donderdagnacht het hol omsingelen met een sterke macht... of Zaterdag de bandieten hier afwachten. Aan 't gerecht nu te beslissen, hoe er moet gehandeld worden.

Duval dacht enige ogenblikken na.

— Ik zal voorstellen het hol te omsingelen en de bandieten onverwachts te overvallen. Waarom tot Zaterdag uitstellen, als wij eerder onze slag kunnen slaan?

— Maar zullen de rovers Donderdag allen aanwezig zijn?

— Ik denk het wel, vermits ze een grote vergadering houden. In alle geval, De Lichte zal er wezen en zijn gevangenneming weegt op tegen die van tien en zelfs twintig bendeleden.

— Ge hebt gelijk.

— Weet, heer graaf, dat we reeds dertig rovers en Zigeuners, die met de bandieten in betrekking stonden, achter de grendels hebben. Wat baat het, zolang De Lichte vrij loopt? 't Schijnt of die booswicht de macht bezit, alle slechte kerels aan zich te verbinden.

— 't Wordt hoog tijd, dat er een einde kome aan zijn bestaan!

— Hij leeft reeds veel te lang, ik ben het volkomen met u eens. Maar, heer graaf, 't is oorlog geweest. En ons bestuur had het toen te druk met het uitdenken van tergende maatregelen voor de eerlijke inwoners, om de oneerlijke onschadelijk te maken.

— Helaas, ja.

— Maar laten we ons niet verdiepen in 't verleden. Zou het mogelijk zijn die knaap eens te spreken?

— Mogelijk, ja, maar, heer Duval, ik zou u aanraden het niet te doen.

— Neen?

— Ik vrees, dat er nog medeplichtigen in de buurt zijn, of liever, ik weet het zeker. En een bezoek van u in het hol, zou kwaad vermoeden kunnen wekken.

— Ik bedoel ook niet, dat ik er in deze kleding zal heengaan.

— Vermomd?

— Zeker, bijvoorbeeld als een leurder, een bedelaar of iets dergelijks.

— Ge zoudt alleen gaan?

— Ja.

— Maar dat verblijf is twee uren van hier.

— Ik zie tegen die wandeling niet op... Trouwens als de plicht gebiedt, valt er te gehoorzamen.

In de gang weerklonk een luide stem.

— Daar is buurman Wellens! zei Godfried zuchtend.

Die snoever komt altijd ten onpas. En toch, nu hij hier is, wil

ik deze gelegenheid gebruiken om een nuttige voorzorg te nemen. Ge kent Wellens niet, heer Duval?

— Ik heb die eer niet.

— Och, ge verliest er maar weinig door, Wellens is de bewoner der huizinge «Het Wolvenhol».

— Uw pachter dus?

— Ja, maar de vroegere eigenaar. Hij is verarmd, doch bezit een hoge dunk van zich zelf en van zijn voorgeslacht, dat met de adel verwant schijnt. Groter snoever dan deze zonderling ken ik niet. Onvoorzichtig genoeg van mij, is hij alles te weten gekomen betreffende de zaak welke ons bezig houdt.

— Hij is toch te vertrouwen?

— Jawel, maar nu vrees ik, dat hij op eigen hand 't een en ander wil ondernemen.

— Om alles te bederven!

— Natuurlijk. Hij wil eer oogsten.

— Maar we moeten het hem verbieden.

— Daarom juist roep ik uw hulp in. Hij zal beter naar u luisteren dan naar mij. Wellens kan en durft alles, als ge hem hoort, maar kruipt spoedig in zijn schulp.

Als ge dus uit naam der wet en overheid spreekt, zal hij bang zijn en zich rustig houden. Anders vrees ik nog, dat hij de dorpsveldwachter optrommelt en Raymond gevangen neemt.

— Die dwaas! riep Duval uit. Nu, laat hem maar binnen komen. Ik zal dat zaakje wel eens opknappen.

Godfried begaf zich in de gang. Wellens maakte juist ruzie met Wouter.

— Waarde buurman, riep van Meerdal, hoe gaat het u? Kom binnen, ik bid het u.

— Wel, heer graaf, ik was juist bezig met deze ongelikte beer wat betere manieren te leren.

— Kom in mijn vertrek, heer Wellens, er is hier een heer uit de stad.

— Een heer uit de stad! herhaalde de bewoner van het Wolvenhol, Wouter aan zijn lot overlatende en zijn gastheer nieuwsgierig volgende. Een kennis van mij?

Enigslins teleurgesteld bleef hij bij de deur staan.

Mijnheer Duval boog.

— Mijnheer Wellens, mijnheer Duval, gerechtsambtenaar te Aalst, sprak van Meerdal.

— Ah zo, gerechtsambtenaar! riep Wellens, terwijl zijn gelaat verhelderde. Zeker overgekomen om dat misdadig plan der rovers tegen te werken? Wees gerust, heer Duval, zolang een Wellens hier vertoeft, zullen de schurken weinig vermogen. Mijn zwaard jaagt hen schrik aan. Ze weten nog, hoe eens de ontvangst was op 't Wolvenhol. Verbeeld u, mijnheer de gerechtsambtenaar, dat ik op zekere

middag in mijn noenslaapje gestoord werd door wel twintig zwartgemaakte bandieten, de wapens in de vuist en die van plan waren al de juwelen, het zilverwerk, de schilderstukken van ons slot weg te halen.

Ik greep het slagzwaard, dat mijn voorouders roem gebracht had, het slagzwaard dat reeds tijdens de kruistochten zovele ongelovigen de kop kloofde, toen het geklemd was in de stalen vuist van de eerste Wellens, die bekend is, want ge moet weten, heer Duval, de oorsprong van mijn roemrijk geslacht ligt in het duister der vroegere tijden.

— Zeg dat wel, dacht van Meerdal, die evenals de politiedienaar zich dwong tot geduldig aanhoren dier ergerlijke pocherij.

— Dus, vervolgde de snoever, met dat zwaard storm ik naar beneden.

De gerechtsambtenaar keek, als toevallig, naar de stok, waarop Wellens steunde. De bewoner van het Wolfenhol bemerkte dit, want hij sprak, min of meer rood wordende:

— Ja, stormen, mijnheer Duval, ofschoon ik in gewone omstandigheden moeilijk ter been ben! Maar in die ogenblikken zegevierde de woede, welke mij aangreep bij de gedachte, dat de rovers het slot der Wellens ontwijdden, zegevierde, zeg ik, die woede boven mijn kwaal. En met een vervaarlijke strijdkreet, dezelfde die in vroegere eeuwen de vijanden van ons land deed beven, viel ik op de bandieten aan. Reeds waren de boeven aan 't plunderen. Maar toen vijf, zes bebloede lijken over de vloer rolden, nam de ganse bende huilende, kermende, tierende de vlucht. Toen trok ze naar dit kasteel en ontstal mijn waarde buurman zijn engelachtig dochttertje. Op de tijding van deze misdaad liet ik mij vlug als de wind naar dit slot voeren; helaas! 'k kwam te laat. De fielten hadden reeds de vlucht genomen. De volgende dag kreeg ik een hevige aanval van rheumatiek. Met alle geweld wilde ik toch de kinderrovers achterna — 'k had mijn zwaard laten wetten — maar op bevel van de geleerde dokter uit de stad, die mij altijd verpleegt, hielden drie mijner knechten (de snoever bezat slechts een oude meid) mij in bedwang.

Mijnheer Duval had zich reeds zitten wringen op zijn stoel. Niet meer in staat zich langer te bedwingen, barstte hij in een luide schaterlach los.

— Gij lacht! riep Wellens toornig.

— Ah, vertel niet verder! zei de gerechtsdienaar. Ik zou onwel worden.

— Geloofst ge me niet?

— Zeker, zeker!

— Spot ge met mij?

— Och! beste man, houd u kalm, 't is niet goed voor uw gestel u zo op te winden.

— Graaf van Meerdal, hebt ge mij in de kamer geroepen, om mij door deze vlegel te laten beledigen, Duval, ik daag u tot een duel uit.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 48

EERSTE JAARGANG

31 AUGUSTUS 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

Godfried vertelde het bezoek van Raymond. (Blz. 481).

— Ja, De Lichte is naar hier teruggekeerd.
— En hoe komt ge aan die zoo gewichtige inlichtingen, als ik u vragen mag?

Godfried vertelde het bezoek van Raymond.

— Kunt ge dien jonkman vertrouwen? vroeg Duval nadat hij steeds met klimmende belangstelling geluisterd had. Die De Lichte is buitengewoon vindingrijk op 't gebied van list en lagen.

— Ik heb met den portier van 't zinneloozengesticht gesproken. Die knaap, Raymond Ammens, is er werkelijk geweest en heeft zijn voornemen te kennen gegeven om zich aan 't gerecht aan te melden. Dat hij dit niet gedaan heeft is op mijn raad.

— En ge hebt wel gehandeld! Met de hulp

van den jongeling kunnen we misschien de voornaamste bendeleden in handen krijgen.

— Zoo dacht ik ook. Moest Raymond zich zelf overgeleverd hebben aan de politie, 't gerucht er van zou natuurlijk ook De Lichte bereiken en de bandietenkapitein ware weggebleven.

— Dus die knaap is naar zijn hol teruggekeerd?

— Ja. Maar wat nu?

— Wat stelt ge voor, heer graaf?

— Er zijn twee wegen. Donderdagnacht het hol omsingelen met een sterke macht... of Zaterdag de bandieten hier afwachten. Aan 't gerecht nu te beslissen, hoe er moet gehandeld worden.

Duval dacht eenige oogenblikken na.

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489